

JEROEN GULIKER

VERBORGEN VRUCHT

LITERAIRE THRILLER

DE CRIME COMPAGNIE

Jeroen Guliker

Verborgen vrucht

© 2017 Jeroen Guliker

Omslagontwerp: Alexandra de Vries, Studio 100%, www.studio100procent.nl

Zetwerk: Michiel Niesen, ZetProducties, Haarlem

Foto omslag: © Getty Images/ David Emmite

Meer informatie over De Crime Compagnie op www.crimecompagnie.nl

Deel I

24 december 2009

*'I was alright till she came along,
I was alright, then it all went wrong.'*

(Golden Earring – 'The Devil Made Me Do It – Cut,
1982 | G. Kooymans / B. Hay)

‘Misschien is het beter om onze date te verzetten.’

‘Onze wát? Ik weet niet wat jij je allemaal in je zieke hoofd haalt, maar je hebt het waarschijnlijk over onze zakelijke afspraak.’

‘Noem het zoals je wilt, het lijkt me in ieder geval buitengewoon onverstandig om vanmiddag naar Haarlem te rijden.’

‘Ongelooflijk dat uitgerkend jij durft te beginnen over wat wel of niet verstandig is. Deze waanzin eindigt vandaag, hoor je? Ik heb me in honderd bochten moeten wringen om alles te regelen, dus het is nu of nooit. Weer of geen weer, je zorgt maar dat je op tijd bent.’

‘Doe niet zo belachelijk. Het schijnt echt bar en boos te worden, die rit wordt een hel. De halve Randstad staat vast en...’

‘... en wat? Het is halfelf, dan vertrek je maar op tijd. Dit was jouw idee, weet je nog? Vijf uur, Hotel Haarlem Zuid.’

‘Ik denk toch echt dat... Hallo? Hallo? *Bitch!*’

Met een verbolgen gezicht smijt hij de telefoon op het bureau. Haar aanmatigende toon bevalt hem niet. Tegenspraak in de gebiedende wijs is een verworvenheid die alleen hém toekomt, net als het laatste woord, dus waar haalt ze de gore moed vandaan om zomaar op te hangen?

Het was een slecht gesprek. Het slechtste tot nu toe. Hij leunt achterover, rekt zich uit en wordt overvallen door een felle steek in zijn onderrug. Als hij langzaam opstaat ondersteunen zijn handen de zwakste schakel van zijn lichaam. Door met zijn duimen voorzichtig over zijn spieren te draaien probeert hij het ergste leed weg te masseren. Het is verspilde moeite, net als alle fysiotherapie van de afgelopen maanden.

Op dezelfde minachtende toon als zo-even schieten haar bevelen door zijn hoofd. Welk deel van het spel zou ze niet begrijpen? Het is toch duidelijk wie hier de troeven in handen heeft? De volle overgave waarmee ze een handvol waardeloze kaarten probeert uit te spelen, verraadt in ieder geval dat het haar aan lef niet ontbreekt.

Met holle ogen bekijkt hij de stille getuigen van een lange nacht overwerken. De kamer ligt bezaaid met mappen en de chaos op het bureau vertoont een treffende gelijkenis met die in zijn hoofd. Op een stapel rapporten staat een lege fles Smirnoff. Hij telt drie volle asbakken en ziet overal de naweeën van zijn nicotineverslaving. Zelfs de zorgvuldig ge-

formuleerde aantekeningen in zijn kladblok zijn bedekt met asresten. Zijn ogen verplaatsen zich naar de ochtendkrant, waarop een koffiemok bruine kringen heeft achtergelaten. Een schreeuwerige kop meldt dat de recessie bijna voorbij is. Het zal wel. De crisis in zijn bestaan is in volle gang.

Zijn onwillige rug verkennt opnieuw zijn pijngrens als hij zich vooroverbuigt en de mok van het bureau pakt. Hij neemt een slok en spuugt de koude koffie terug in de beker. Met een vies gezicht strompelt hij naar het keukentje in de hoek van de suite, waar hij de drek in de gootsteen laat verdwijnen. Zijn netvlies vult zich met de vuile vaat van de afgelopen dagen. De ranzigheid regeert ook op het aanrecht: een slagveld van borden met half afgekloven boterhammen, schoteltjes vol sinaasappelschillen en stinkende kaaskorsten. Hij had geen keus en moest de schoonmaaksters vanmorgen opnieuw wegsturen. Geen pottenkijkers, luidt het devies. Zijn handen zoeken steun bij het keukenblad en hij voelt de rillingen door zijn lijf gaan als hij de veroorzaker van de chaos in zijn hoofd ontwaart. Op de snijplank staren twee dunne lijntjes cocaïne hem meedogenloos aan. Ze herinneren hem aan zijn gebrek aan ruggengraat en het gemak waarmee hij zich steeds weer opnieuw laat verleiden. Hij sluit zijn ogen en zakt nog dieper weg in het moeras van zelfbeklag. Hij wordt te oud om ongestraft toe te geven aan zijn permanente zucht naar geestverruimende middelen. Zijn hart bonkt in zijn keel en zijn benen worden zwaarder en zwaarder. De pijn in zijn rug is ondraaglijk en zijn lichaam voelt aan alsof het zojuist is overreden door een tientonner. Het voer van de duivel lijkt hem uit te lachen en het angstzweet breekt hem uit als het gif ineens ook nog een stem blijkt te hebben.

'Ik heb je vannacht toch maar weer mooi door al die saaie dossiers heen geholpen, of niet? Geef gewoon toe dat je niet meer zonder me kunt. Dat je van mij bent. Hier, er is nog over van vannacht. Neem me, je hebt me nodig. Pak me maar, toe dan, neem me dan, pak me dan...'

In een flits buigt hij zich voorover en laat het gewetenloze gif in zijn neus verdwijnen. Hij wankelt naar het raam en ploft neer op de driezitsbank, waar de pijn en vermoeidheid zijn lichaam verlaten, om gewillig plaats te maken voor een warm en gelukzalig gevoel. De wereld heeft weer kleur... voor even.

2

Als door een wesp gestoken schiet hij overeind en hapt naar adem. Het verstikkende gevoel en de onregelmatige hartkloppingen zijn niet nieuw. Het is eerder regel dan uitzondering dat hij wakker wordt met een droge mond, zweethanden en een buik vol hardnekkig maagzuur. Volgens de huisarts lijdt hij aan slaapapneu. *Sure*. Gelukkig heeft de beste man geen idee van zijn verslaving, net als de rest van de wereld.

Het uitzicht vanuit zijn suite op de achttiende verdieping is even indrukwekkend als angstaanjagend. Een dreigend wolkendek trekt als een verstikkende grijze deken over het centrum van Den Haag en alles wijst erop dat de weergoden zich opmaken om de hofstad in een stevige winterjas te hullen. Hij kijkt op zijn horloge en ziet dat hij ruim twee uur heeft geslapen. Het zou gekkenwerk zijn om nu naar Haarlem te rijden. En niet alleen vanwege het te verwachten weer en verkeer. Ook de toon van het laatste telefoongesprek voorspelt weinig goeds.

Ze heeft gelijk als ze zegt dat dit zijn idee was. Hij vouwt zijn handen voor zijn gezicht en doet een beroep op zijn gezonde verstand. Misschien moet hij ermee stoppen nu het nog kan. Hij zou haar kunnen terugbellen en zeggen dat alles op een misverstand berust, dat het niet meer dan een slechte en volledig uit de hand gelopen grap was, dat hij alleen had willen weten tot hoe ver ze zou zijn gegaan, maar dat dit nooit zijn bedoeling is geweest. Een diepe zucht ontsnapt aan zijn longen. Het zijn verstandige, maar compleet zinloze gedachten, die het onmogelijk kunnen winnen van de film die zijn brein al weken onophoudelijk afspeelt. Thuis, op het werk, onderweg en in zijn dromen, nergens laten de beelden van zijn grootste verlangen hem nog met rust.

De openingsscène is smaakvol, bijna poëtisch, en wordt gevuld met de schoonheid van haar engelengezicht. De mond met de getuited lippen, de dromerige blik, die overgaat in een sensuele glimlach en het raffinement waarmee ze haar blonde lokken beweegt, vormen de opmaat naar de fragmenten van zinnelijke begeerte. Hij geniet van haar lichaam, onverbloemd tussen witsatijnen lakens, haar borsten, rond als rijpe appels en klaar om geplukt te worden. Het zweet verschijnt steevast op zijn voorhoofd als ze met een hese stem hartstochtelijk zijn naam kreunt en hem gewillig vraagt of ze haar benen voor hem mag spreiden. In afwachting van haar ultieme bekoring verheft hij het smachtend ja

knikken tot kunst en maakt de lust zich op voor het hoogtepunt. Eindelijk zal ze van hem zijn en zal zijn honger naar het onbekende worden gestild. Maar dan gebeurt het, vlak voordat ze haar grootste geheim prijsgeeft. Net als bij alle voorgaande vertoningen van zijn favoriete film gaat het beeld op zwart en ontwaakt hij uit zijn dagdroom.

Hij veegt het zweet van zijn voorhoofd en bijt op zijn lip. Deze kans kan hij niet aan zich voorbij laten gaan. Hij heeft hier wekenlang reikhalzend naar uitgekeken en zijn voorbereidingen hebben te veel tijd en inspanning gekost om alles nu zomaar te laten varen. Verbeelding en werkelijkheid zullen zich vandaag verenigen en daar kan geen weeralarm, pijnlijke rug of slecht telefoongesprek nog iets aan veranderen.

3

Nederland neemt afscheid van zijn kleuren. Weilanden veranderen in witte toendra's en aan de horizon gloren dorpen met besneeuwde kerktorens. Het beeld herinnert hem aan de slechte kerstkaarten die zijn moeder altijd stuurde. Ieder jaar weer, winterse vergezichten van klassieke Hollandse meesters. Er verschijnt een grijs op zijn gezicht. Niet vanwege haar voorkeur voor oubollige prenten, meer om het tijdstip waarop ze doorgaans in de bus vielen. Meestal eind september, wanneer normale mensen nog volop de zomer in hun bol hebben. Haar kerstwensen waren het eerste teken dat de winter in aantocht was. Hij had het altijd een merkwaardige gewoonte gevonden. Een ongevaarlijke afwijking die prima paste bij iemand met zeeën van vrije tijd. Dit is het tweede jaar dat er in september geen kerstkaart meer komt. Misschien is het maar beter zo. Ze zou zich omdraaien in haar graf als ze zou weten waar hij mee bezig is.

Het wordt al donker als de eerste sneeuwbus de A4 razendsnel in de langste parkeerplaats van de Randstad verandert. Bij iedere beroering van het gaspedaal voelt hij zijn wielen over het spekgladde wegdek spinnen. De matrixborden boven de snelweg geven permanent een maximum snelheid van 50 kilometer per uur aan. Utopische onzin van Rijkswaterstaat, want meer dan stapvoets rijden zit er niet in.

Zijn telefoon op de passagiersstoel kondigt met drie korte piepjes een oplichtend schermje de ontvangst van een sms-bericht aan. De

pijn in zijn onderrug is meedogenloos en dwingt hem al anderhalf uur rechtop te zitten. Voorzichtig buigt hij zijn lichaam naar zijn mobiel.

Ik ben er. 136

Hij kijkt op zijn horloge en ziet dat ze ruim een uur te vroeg is. Zijn eindbestemming lijkt verder weg dan ooit. In dit slakkentempo wordt vijf uur een onmogelijke opgave. Op de radio overschreeuwt een dj de laatste tonen van Chris Rea's 'Driving Home for Christmas'.

'... dus kijk uit en rij voorzichtig. Tien voor vier hier op Q-Music, je weet wat dat betekent! Daar komen ze, de opmerkelijkste krantenberichten van vandaag! In het Brabantse Schijndel is een vrouw aangehouden omdat ze poedelnaakt...'

De lawine aan non-informatie bereikt zijn irritatiegrens, net als de file, die voor de zoveelste keer tot stilstand komt. Hij zakt onderuit en sluit zijn ogen. De orale incontinentie op de radio vaagt langzaam weg en maakt plaats voor de soundtrack van zijn favoriete speelfilm. De openingsscène wordt direct verstoord door toeterende auto's achter hem en een nieuwe pijnscheut teistert zijn rug als hij zich omhooghijst en gas geeft. Amper dertig meter verder staat alles opnieuw stil.

'... dat je gemiddeld twaalf – ja, mensen, ik zeg twaaluffff! – schaamharen zou eten als je een jaar lang dagelijks in een fastfoodrestaurant zou dineren. Smakelijk eten! Je luistert naar Van Inkel in de Middag op deze winterse donderda...' Met een druk op de knop legt hij de stompzinnigheid op de radio het zwijgen op. Tergend langzaam verruilt hij de A4 voor de A9 terwijl zijn hand in zijn jaszak op zoek gaat naar het laatste klikje van de duivel. Hij zucht zo diep als de spieren in zijn rug toelaten als hij de cokewikkel heeft gevonden en op het dashboard legt. Minutenlang probeert hij zijn verslaving te trotseren. Tevergeefs, want op de afrit Zandvoort/Haarlem-Zuid wordt de verlokking hem te groot en snuift hij de coke weg.

De laatste kilometers fileleed vormen de apotheose van het verkeersinfarct. De chaos is on-Nederlands en doet denken aan het *Plaza de Cibeles* in Madrid, maar dan wel op de avond dat Real het landskampioenschap heeft binnengesleept. Kennelijk moet de gifbeker tot de laatste druppel leeg.

Het licht van de koplampen weerkaatst in de sneeuw als hij de parkeerplaats van het hotel op rijdt. Hotel Haarlem Zuid is onmiskenbaar bevangen door het kerstvirus. Aan weerszijden van de hoofdingang staan metershoge kerstbomen met fel knipperende lampjes en aan de voorgevel hangen dennentakken en kerstballen met de doorsnee van een skippybal. Ook de toekan op de nok van het gebouw is niet ontkomen aan de doorgeslagen optuigwoede van het Van der Valk-personeel en gaat gebukt onder een neonverlichte kerstmuts. De overdaad aan versiering oogt kitscherig en bezorgt het hotel een nóg goedkopere uitstraling.

Het is druk op de parkeerplaats. Kennelijk doen de wienerschnitzels en de kers op de appelmoes het nog altijd goed op kerstavond. Naast de ingang van het restaurant zorgt een vertrekkende Toyota voor zijn eerste meevaller van de dag. Zodra hij de motor afzet en zijn lichten dooft, wordt hij klemgezet door een touringcar, die op een paar meter van zijn auto tot stilstand komt. De drukte bevalt hem niet. Even slaat de twijfel toe en vraagt hij zich af of het niet beter was geweest om op een andere locatie af te spreken. Het risico van herkenning is hier altijd levensgroot aanwezig, maar hij kent dit hotel goed. Zelfs zo goed dat hij vanaf de buitenkant de kamernummers herkent en de drukke hotelloobby kan mijden. Het was de belangrijkste reden om haar een kamer op de begane grond van dit hotel te laten boeken.

Hij leunt achterover en ziet een compleet verzorgingstehuis de bus uit stappen. Tergend langzaam begeven de tachtigplussers zich richting het seniorenbuffet. De af en aan rijdende auto's hebben de besneeuwde parkeerplaats veranderd in een glijbaan, waardoor vooral de rollatorbestuurders de grootste moeite hebben om op de been te blijven. Als de bus eindelijk vertrekt, ziet hij op zijn horloge dat hij een uur geleden al werd verwacht. Hij opent het portier, kijkt om zich heen en stapt het donkere parkeerterrein op. Het vriest en er waait een snijdende wind over Haarlem. Hij huivert, ritst zijn jas dicht en hoort zijn schoenen knarsen in de sneeuw als hij naar de andere kant van het hotel loopt.

In de beschutting van een rij bomen telt hij de kamers aan de oostelijke vleugel. Hij weet dat kamer 130 zich op de hoek van het 'even' gedeelte bevindt. Nummer 136 is de vierde van links en een van de weinige kamers waar licht brandt. Ook bij de directe burens is het donker. Ge-

duldig wacht hij op het juiste moment om ongezien over te steken. Als de kust veilig genoeg lijkt, glijdt hij snel richting het tuintje van kamer 136. Zijn handen voelen ijskoud aan als hij op het raam van de schuifpui tikt. In de kier van het gordijn verschijnt een engelengezicht, maar van een sensueel betoverende glimlach is in de echte wereld geen sprake.

5

‘Je bent te laat.’ Haar arrogante intonatie is nog exact dezelfde als tijdens het telefoongesprek van vanmorgen.

‘Ik weet het, maar de sneeuw en het verkeer...’

‘Bespaar me de details!’ snauwt ze terwijl ze haar arm omhoogbrengt en hem de binnenkant van haar platte hand laat zien. ‘Heb je de dvd bij je?’ vraagt ze. Hij knikt, haalt het schijfje uit zijn binnenzak en geeft het haar. ‘Ik kan er toch wel van opanaan dat er geen kopieën zijn, hè?’

‘Dit is het origineel, het enige exemplaar,’ zegt hij.

‘Goed dan, *let’s get it over with!* Ik heb straks nog een afspraak, dus het gaat allemaal gewoon van je tijd af.’ De haast, de bitse intonatie en afstandelijke lichaamstaal komen in niets overeen met het beeld uit zijn favoriete film. Ze had hem al gewaarschuwd, maar dat het zó zakelijk en kil zou worden, had hij niet verwacht. ‘Zeg het maar, hoe wil je het hebben?’

‘Je bedoelt nu? Nu meteen?’

‘Wat dacht je dan? Dat we eerst gezellig een uurtje zouden praten?’

‘Nee, maar...’

‘... geen gemaar! Kleed je uit, dan kunnen we aan de slag. We weten allebei waarom we hier zijn.’ Ze heeft gelijk. Zijn sms-berichten van de afgelopen weken lieten aan duidelijkheid niets te wensen over, maar nu hij hier voor haar staat, in deze trieste hotelkamer, is alles anders. De realiteit ontnechtert en toont de dwaasheid van zijn fantasie. Hij staart nerveus voor zich uit en voelt zich ongemakkelijk. ‘Wat is er?’ vraagt ze. ‘Twijfels? Begint je slechte geweten te knagen?’

‘Lul niet. Ik ben gewoon wat gespannen, dat is alles,’ antwoordt hij.

“Gewoon wat gespannen”? Laat me niet lachen! Je zweet, je handen trillen en je kunt geen seconde stil blijven staan. Volgens mij sta je strak van de speed. Of heb je gesnoven?’

Hij laat zich op een stoel zakken en kijkt haar minachtend aan.

‘Heb je iets te drinken?’

'Help yourself,' antwoordt ze en ze wijst naar een ontkurkte fles wijn op het dressoir naast hem. Hij pakt de fles en leest het etiket.

'Argentijnse shiraz? Heb je niets sterkers?' Ze schudt haar hoofd. 'Ook niet in de minibar?' vraagt hij.

'De minibar? In een standaardkamer in het Van der Valk? Eikel!' Al haar woorden smaken bitter en haar sarcasme bevestigt opnieuw de waanzin van zijn illusie. De wijze waarop hij deze afspraak heeft afgedwongen, verdient allesbehalve de schoonheidsprijs, maar hij had erop gegokt dat zij ook nieuwsgierig zou zijn naar hem. Gegokt en verloren, want de werkelijkheid is ongenadig hard. Ze lijkt in niets op de gewillige vrouw die hij uit zijn dromen kent.

'Heb je coke?' vraagt hij.

'Aan het begin van de gang staat een blikjesautomaat.'

'Heel fijn, maar dat bedoelde ik niet.'

'O, echt? Mijn god, waar ben jij mee bezig? Wanneer heb je voor het laatst in de spiegel gekeken? Naar die verlopen kop van je. De coke komt bijna door je poriën heen en je ogen puilen nog net niet uit hun kassen. Misschien wordt het tijd dat jij eens hulp gaat zoeken.'

'Ja, misschien. En misschien moet ik gewoon eens jouw spullen doorzoeken,' zegt hij geïrriteerd terwijl hij haar tas van het dressoir grist en omkeert op het bed.

'Wat flik jij nou? Blijf met je poten van mijn spullen af, klootzak!' Ze springt op bed en harkt met twee handen haar eigendommen naar zich toe. Zijn ogen schieten razendsnel over de inhoud van haar tas. Sleutels, telefoon, portemonnee, tampons, sigaretten, aansteker, condooms, oogpotlood, agenda, bonnetjes, muntjes en... iets wat lijkt op het gif waar zijn hersens om vragen. Als een havik die een konijn van haar lampreien berooft, grijpt hij zijn prooi tussen haar halve huisraad vandaan. In zijn handpalm rusten drie gele pillen. De tabletten zijn voorzien van gestanste doodshoofden en hebben de afmeting van dubbeltjes uit een tijd waarin we in Nederland nog met echt geld betaalden.

'Is dit wat ik denk dat het is?' vraagt hij opgewonden. Ze knikt, gaat rechtop zitten en draait haar hoofd weg. 'Hypocriete trut! Ik wist het. Ik wist gewoon dat jij ook gebruikt.'

'Niet zoals jij,' zegt ze zachtjes.

'Schei toch uit! Jullie gebruiken allemaal. Hoe kun je anders dit werk doen? Je slikt en snuift je helemaal suf.'

'Snuiven, ik? Nooit! Ik ben geen junk.'

‘O, nee? En wat is dit dan?’ Demonstratief houdt hij de xtc-pillen onder haar neus.

‘So what? Ik slik weleens een pilletje of neem wat ghb om los te komen, maar daarom ben ik nog geen junk,’ antwoordt ze verbolgen.

Zijn ogen lichten op.

‘ghb, zeg je? Heb je dat bij je?’ Ze haalt haar schouders op. Hij grijpt haar hardhandig vast en kijkt haar indringend aan. Ze schrikt en probeert zich los te trekken. ‘Moet ik die tas uit elkaar scheuren of ga je het me makkelijk maken?’ Hij verstevigt zijn greep, schudt haar door elkaar en ziet dat haar ogen zich vullen met angst. ‘Geef antwoord, trut!’

‘Je doet me pijn, idioot!’ roept ze. ‘Zie je nou wat die rotzooi met je doet? Kijk wat er met je gebeurt, je bent tot alles in staat voor die troep. Laat me los, nu!’

Als haar woorden tot hem doordringen, slaat de schrik hem om het lijf. Hij beseft dat hij alle kenmerken van een junk vertoont en laat haar los. Hij slaat zijn handen voor zijn gezicht en buigt zich voorover. Op de rand van het bed, met zijn rug naar haar toe, staart hij naar het tapijt. Hij veegt het zweet van zijn voorhoofd en kamt met zijn vingers door zijn haren. Achter hem klinkt het geluid van een rits die opengaat. Als hij zich omdraait, ziet hij dat ze een klein plastic flesje uit het zijvak van haar tas haalt. Verbaasd pakt hij het flesje aan.

‘Niet in één keer innemen, het is sterk spul,’ fluistert ze en ze schudt haar hoofd. In haar ogen herkent hij een blik van medelijden. Hij loopt naar het dressoir, pakt een kartonnen bekertje waarop het Van der Valk-logo prijkt en verwijderd gehaast het beschermende plastic. In de spiegel ziet hij dat ze vanaf het bed nauwgezet zijn handelingen volgt. Hij schenkt het bekertje vol shiraz, voegt zonder aarzelen de volledige inhoud van het flesje ghb toe en roert het mengsel met zijn wijsvinger door elkaar.

‘Wat doe jij nou? Dat is veel te veel, gek!’

‘Dat maak ik zelf wel uit,’ mompelt hij onverstaanbaar.

‘Hé! Hoor je me niet? Dat is levensgevaarlijk, malloot!’ herhaalt ze.

Via de spiegel kijkt hij haar zwijgend aan. Hij likt uitdagend zijn wijsvinger af en laat het mengsel van wijn en ghb ronddraaien in het bekertje. Zijn blik is arrogant en triomfantelijk, die van haar afkeurend en vol walging. Ze draait zich om en even benijdt hij haar om het geduld waarmee ze haar spullen terugstopt in haar tas. De spiegel toont de onrust van een junk, die op het punt staat te scoren. Hij legt de

xtc-pillen op zijn tong, zet de beker tegen zijn lippen en twee gulzige slokken later dringt de cocktail van het kwaad zijn maag binnen.

6

De trein kabbelt over de glooiende heuvels. Goudgele korenvelden laten zich aflossen door oneindige wijngaarden en alom ontluiken bloemen in onbekende kleuren. De cadans is rustgevend en veroorzaakt een gelukzalige loomheid. Het spoor trekt langs rivieren, die via kristalheldere watervallen uitmonden in zonovergoten lagunes. Vlinders verplaatsen zich van bloesem tot bloesem, vogels vliegen van regenboog naar regenboog en aantrekkelijke vrouwen dansen hand in hand in maagdelijk witte gewaden door de Tuin der Lusten.

Voor tijd of ruimte is geen plaats in dit kleurenpalet van onbegrensde pracht. Alles en iedereen lijkt te zijn bevrijd van aardse beperkingen als zwaartekracht of andere natuurkundige wetten. Een orkest vol onbegrijpelijke creaties uit het drieluik van Bosch zweeft door de lucht en speelt de mooiste klassieke muziek. De dansende schoonheden komen een voor een los van de grond en laven zich in cirkels boven een bed van rozen. Ze lijken te zijn verlost van pijn en afgunst, van oorlog en macht en alle andere ellende uit het hiernumaals. Om beurten strijken ze neer, om zich te ontdoen van hun gewaden en zich aan elkaar over te geven in de hemelse oase. Het is de start van een orgie waar harmonie, puurheid en esthetisch genot het hoogste goed vormen. Overal kruipen lichamen over elkaar heen, zoeken handen en monden naar erogene zones en is de geur van ware liefde onmiskenbaar aanwezig.

Als de zon zich talmend achter de gouden bergen laat zakken en het daglicht plaatsmaakt voor de duisternis, verschijnen donkere wolken die een stevige wind doen opsteken. Het begint te regenen en de donder knalt oorverdovend om zich heen. De klassieke muziek gaat over in snoeiharde speedmetal, terwijl de regen onverbiddelijk alle kleuren van het palet spoelt. De hemelse orgie ontardt in een explosie van wellust en liefdevol beminnen verandert op slag in keiharde porno.

Een bliksemschicht zet de bergen in vuur en vlam, waarna het edelmetaal zich als lava een weg naar beneden baant. Uit de vuurzee onttrekt zich een engelengezicht, dat zich onderscheidt uit duizenden. Ze lacht, harder en harder, tot het wit in haar ogen verdwijnt en ze met bloeddoorlopen kijkers hysterisch begint te krijsen. Haar hoofd wordt

geteisterd door luizen zo groot als schorpioenen en haar blonde lokken transformeren razendsnel in wild om zich heen happende cobra's die een vloedgolf aan sprinkhanen en kikkers uitkotsen. Het regent bloed en uit haar keel ontspringen allesvernietigende steekvlammen, die ze dooft door omhoog te kijken en luidkeels de hemel te vervloeken. Als de bloedregen in rode hagel verandert, verschijnen er weerzinwekkende zweren op haar gezicht. Terwijl ze onafgebroken onverstaanbare Latijnse teksten braakt, trekt een onzichtbare kracht aan de noodrem en komt de trein met een duivels kabaal in de rook van staal op staal tot stilstand. Een lugubere intercomstem meldt dat het eindpunt is bereikt en wenst de reizigers een prettig verblijf in de hel toe. De wagons vullen zich met een gifgroene mist, die het zicht in een angstaanjagende onbestemdheid doet verdwalen. Een satanische zucht spuugt een zwerm stekende roofvliegen door de trein en een kudde wilde zwijnen krijst zich koortsig een weg naar de uitgang om zich op het station van de hel in een kokende vuurzee te storten.

Op het perron wacht een naakte Medusa op een volgende trein die nooit zal komen. Haar peervormige borsten bloeden als vers opengereten schapen in een islamitisch slachthuis en in haar voorhoofd is de tekst Hoer van Poseidon gekerfd. Als de stroom aan Bijbelse plagen langzaam wegebt, zakt ze door haar knieën en draait ze zich op haar rug, waarna zich minutenlang een duivels baarritueel voltrekt. Een groep gehoornde vroedvrouwen kijkt hysterisch lachend toe als ze haar benen zo ver mogelijk spreidt en duizenden krioelende maden aan haar volle glorie ontsnappen. De laatste perswee wordt voorafgegaan door een demonische strijdkreet en als haar moederschoot het eindproduct van de monsterlijke bevalling onthult, zakt ze ineen, om in het niets op te lossen. De krijsende zuigeling komt binnen enkele momenten tot volle wasdom en is een kopie van de moeder. Aan haar armen en benen ontspringen takken die zich razendsnel omvormen tot een houten pentagram. Ze staat op, heft haar armen naar de poorten van de hel en smeekt om donder en verdoemenis. De vijfpuntige ster wordt direct door de bliksem getroffen, haar hoofd begint razendsnel te tolleren en de bloedende ogen draaien weg als haar vastgenagelde lichaam verbrokkelt en in een berg stinkende larven verandert. In verre staat van ontbinding spuugt ze met haar laatste krachten het hellevuur over het treinstation. Nadat ze een ultieme doods-kreet slaakt, spatten haar hersens als een porseleinen servies uit elkaar.